

tetett. A hadsereg önállósulása csak rövid időre s ekkor is csak részben lehetséges, különben a polgári munkához idomul. A „militarizmus“ a hadsereg önálló politikai hatalomra való törekvését jelenti, amikor a szerv az 'egész' funkcióját sajátítja ki.

A hadsereg számos, hozzátartozó, magasfokúan differenciált részből

áll. Megjelenésében erős integrálódás és nagyfokú differenciálódás játszanak össze. A fegyelem, azoknak a súlyos követelményeknek megfelelően, melyek elé komoly körülmények közt a hadsereg kerül, sokkal szigorúbb, mint bármely más társadalmi csoportban, kivéve egyes szerzetesrendeket. (S. R. Steinmetz)

V I L Á G S Z E M L E

Olaszország szerepe

tisztázódott valamennyire Ciano gróf beszéde következtében, amelyet sokan a mult hó legfontosabb eseményének tartanak. A tisztázódás természetesen viszonylagos. Továbbra is kérdőjel, hogy Olaszország milyen utat követ a jelenlegi háborúk folyamán, hogy semleges marad-e vagy beavatkozik, hogy semlegességét Németország vagy ennek ellenfelei által hagyja-e inkább kihasználni és hogyha beavatkozik, teljesíti-e a Berlin-Róma tengely vonalába eső azon kötelezettségét, hogy a nyugati „plutokráciák“ ellen megsegítse természetes szövetségét (sorstársát „proletárállami“ mivoltában), vagy megismétli az 1914-es páfordulást. E két lehetőségen kívül sokan egy harmadikról is beszélnek: hogy végtére Olaszország maga is hasonló közeledést fog megkísérelni a szovjet-német blokk felé. Azonban Olaszország egyéni-nemzeti szempontjából amely mégis csak a legfontosabb nézőpont az olasz kormány politikájában, mind a három lehetőség egyformán nagy előnyöket nyújthat. Míg a nyugati hatalmak érdekét szolgáló magatartással Olaszország régóta hangoztatott Földközi-tengeri és közkeleti követeléseit kívánja érvényesíteni, addig Németország megsegítése Olaszországot is részesítheti abban az új világfelosztásban, amely a német győzelem vagy félgyőzelem esetén napirendre kerülne. Amí a harmadik eshetőséget, egy német-szovjet-olasz összefogás kilátásait illeti, ez az ideológiai eltéréseket figyelmen kívül hagyva, a két előbbinél is realisabbnak tűnhetik, amennyiben különösebb megerőltetés nélkül és talán még a most folyó háború keretén belül, (tehát a nyugati hatalmak végleges legyőzése nélkül is) mindazon érdekszférák békés felosztásához vezethet, amelyek a három nagyhatalom hatalmi körébe esnek: a Dunától Mezopotámiáig, sőt talán azon túl: Indiáig...

Ciano gróf beszéde mindhárom lehetőségre utalni látszik, bár egyik mellett sem akar dönteni.

1. A nyugati hatalmak mellett foglal állást, illetve azok érdekeit szolgálja Ciano gróf beszédének az a része, amelyben a bolsevizmus terjeszkedésével helyezkedik szembe, ami ugyan, mint maga az olasz félhivatalos kommentárjában kijelenti, „nem jelent egyet az Oroszországgal szembeni ellenséges magatartással“.

Ugyancsak a nyugati hatalmak propagandájának kedvez mind-

az, amit Ciano gróf a mostani háború kitörésének előzményéről mondott el. Bár ezen a helyen formálisan pálcát tör a nyugati hatalmak „mezevsége“ felett, amellyel Mussolini utolsó békitő kísérleteit megakadályozták, ugyanakkor leleplezi az olasz-német viszonyban előállott változások titkát és azt a titkot, hogy Németország a háborút éppúgy Olaszország megkérdezése nélkül határozta el, mint ahogy az oroszokkal való együttműködést is Mussolini tudta nélkül hozta létre.

2. Németország érdekének kedvez mindazon kívül, ami már a fentiekből is kitűnik, elsősorban Ciano gróf beszédének történelmi bevezetése, a versaillesi-békeszerződés és a nyugati demokráciák imperiálizmusa ellen kimondott éles ítélete és újbóli kinyilatkoztatása annak a követelésnek, amelyért Németország maga háborúba is indult és amely ki nem mondottan is nyilvánvalóan a világ új imperialista felosztásának a követelését foglalja magában.

3. A harmadik, a német-olasz-szovjet hármás megoldás irányába ugyan semmi sem mutat abból, amit Ciano mondott, legfeljebb az arra irányuló kifejezett célzás (amelyet az olasz sajtó kommentárjai nyilatokban is kifejtettek), hogy Olaszország nem kívánja megvalósítani azt a dunai és balkáni blokkot, amelyet sokan kifejezetten szovjet-ellenes, sőt németellenes irányúnak képzelnek el és meglegedett annak kijelentésével, hogy a Balkánon és a Dunavölgyében keletkező bármilyen változás közvetlenül érdekelné Olaszországot. De ha ennek a harmadik megoldásnak az irányába csak ennyit mondott az olasz külügyminiszter, annál többet jelent ebből a szempontból az is, amit nem mondott: 1. Hogy egy szót sem szolt pl., bár beszéde szinte néhány órával a genfi szovjet-kizáró határozat után hangzott el, erről a kizárásról és meg se említette a finn-orosz viszály kérdését, amellyel kapcsolatban az olasz sajtó igen heves antibolsevista propagandát fejt ki. És 2. hasonlóképp hallgatott Ciano gróf arról a szoros barátságról, amely Bulgária részéről a szovjetekkel szemben megnyilvánul s amelynek következtében a bolgár sajtó ma már minden nemzetközi kérdésben a szovjet sajtóval ugyszólván azonos hangon emlékezik meg s amely a bolgár kormányt arra készíti, hogy igen messzemenő koncessziókat tegyen légi és más egyezmények formájában a szovjetek délnyugat-európai önvédelmi intézkedéseinek.

Miben rejlik tehát mégis a „tisztázódás“ Olaszország magatartásában? Fentiekből kitűnik, hogy Olaszország nyitva hagyja a jövő lehetőségek számára az ajtókat. Ez a taktikai vonal nagy bizonytalanságban tartja mindazokat, akiket érint.

Bármennyire nem lehet jósolni s különösen egy kormány vagy állam jövőbeli magatartását és tevékenységét előrelátni, ez esetben mégis valószínűnek látszik, hogy az olasz kormány rövid időn belül határozni kénytelen valamilyen irányban.

A legkézenfekvőbb haszna Olaszországnak csak Kelet felé származhatnék, a Földközi-tenger keleti felében és a Balkánon. Ebből valamennyire arra is következtetni lehet, hogy körülbelül milyen irányban fog haladni Olaszország várható akciója. A napokban keltett feltűnést az az éles polémia, amely egyik legbefolyásosabb angol külpolitikai folyóirat s az olasz kormány diplomáciai sajtószóvivője között támadt a Földközi-tengeri szupremácia kérdésében és

amelynek során az angol folyóirat nyíltan Anglia és Franciaország számára követelte a Földközi-tengeri szupremáciát és pedig azon a címen, hogy csak így lehet megakadályozni Olaszország szövetkezését Németországgal és a Szovjet-Unióval...

A nyugati háború

negyedik hónapja, néhány heti viszonylagos szünetelés után újból felélénkült és kiélesedett. Ha a szárazföldön, helyesebben a két egymás elé merevedett beton-vonal között ugyszólván semmi sem történik, annál keservesebb küzdelem folyik a tengeren és levegőben.

Ezen a téren legkimagaslóbb esemény kétségtelenül az Admiral Graf von Spee német csatahajó hősi harca és pusztulása. Természetes, hogy a két fél mindegyike magának vindikálja a győzelmet, de az igazság az, hogy mindkét fél teljesítménye egyformán jelentős. Ha igaz az, amit Churchill mond, hogy egy bujdosó és leskelődő hajó felkutatása a nagy Óceánon annyit jelent, mint szénásszekérben egy tű után kutatni, ennél is nagyobb teljesítménynek látszik, ellenséges hajóktól nyüzsgő tengeren harcolni, szembeszállni és partot érni. És viszont: amilyen hősi dolog reménytelenül harcolni és elbukni, éppoly érdemtelennek látszik egy hosszutávú ágyukkal felszerelt és maximális sebességű ellenséges hadihajót idegen tengereken pusztulásba kergetni.

De bármilyen kimagasló és feltűnő ez az esemény és hadi teljesítmény, a tengeri háború lényeges és jellegzetes része az a mindennapos, fáradságos „szintelen“ és „zajtalan“ küzdelem, amely főleg az Északi-tengeren folyik. Ennek a harcnak aktívabb szereplője Németország, amely egyfelől az angol hadihajók pusztításával igyekszik enyhíteni az ellene folyó blokádharcot, másfelől pedig az Angliát kiszolgáló kereskedelmi hajók elsüllyesztésével akar ki nem mondott blokádöt érvényesíteni Angliával szemben.

A harc legfőbb nehézsége, hogy az igazi blokád, úgy ahogy azt a régebben megállapított szabályokból ismerik (egy partvidék ellen hadihajók felállításával biztosított állandó zárlat) — nincs. Az állandóan Németország partjai előtt posztoló hadihajók számára a tengeralatti háború mai technikája a biztos és gyors pusztulást jelentené. Anglia mai blokádja tehát u. n. „papírblokád“, amely előbb a Németországnak szánt áruk lista szerint való eltiltásából, majd a Németországból származó összes áruk tengeri szállításának tilalmából áll. Ezeket a tilalmakat nem a part-hosszában felállított hajóágyuk erejével, hanem az összes tengeri utakat ellenőrző hadiflottája segítségével hatja végre. Ezért a blokád elleni harc is az összes tengeri utakon, az egész katonai és kereskedelmi flotta ellen folyik és ugyanakkor, ellenrendszabályként, Anglia ellátásának megakadályozására — a semleges államok kereskedelmi hajóinak pusztulását is maga után vonja.

A háború eszközei ma már nem annyira a tengeralattjárók, mint az u. n. „mágneses“ aknák. Ennek az oka kétségtelenül abban van, hogy a tengeralattjárók elleni élet-halál harcban, — amely már a múlt világháborúban nem kevesebb, mint 12 millió kereskedelmi hajótonna elpusztításához vezetett és 1917-ben majdnem Németország javára döntötte el a háborút, — az ebből okult angol-francia hadvezetőség oly nagy mértékben kiterjesztette a tengeralattjárók elleni-harc eszközeit, hogy azok se-

gitségével a mostani háborúban a tengeralattjáró harc az első sikeres hetek után lényegében sikertelennek mondható. Míg a háború első két hetében a tengeralattjáró- és akna-háboru folytán nem kevesebb, mint 131.000 tonna angol hajót süllyesztettek el, addig ez a szám a következő négy hétben mindössze 48 ezer, vagyis előbbinek mintegy hatodrésze! Ugyanígy arányban csökkent a harcban álló tengeralattjárók száma. Emeltett időszakban, helyesebben az első három hónap alatt meg nem cáfolt angol és francia adatok szerint összesen 40-50 tengeralattjárót süllyesztettek el az angolok és franciák. Ebből a mennyiségből a német hajóépítés, amely autentikus becslések szerint átlagban heti két tengeralattjárót bocsát vízre, eddig legfeljebb 25-30 tengeralattjárót tudott pótolni. De nemcsak ez a veszteség, hanem főleg az a kétségtelen perspektíva, amely a tengeralattjárók mind gyorsabbi pusztulását és a tengeralattjáró harc mind nagyobb eredménytelenségét mutatta, készítette a német hadvezetőséget arra, hogy a harc sulypontját a harcnak erről a formájáról a mágneses aknákkal való operálásra helyezze át. Ezzel az új eszközzel a harc újból nagyon kiélesedett. December első felében a német akna és torpedók révén elsüllyesztett hajók tonnatartalma megint mintegy 100.000-re emelkedett, amelyből több, mint 50.000 tonna angol-francia, csaknem ugyanennyi pedig semleges hajó. Ugyanakkor azonban megindult az angol-francia tevékenység ennek az új, eddiginél sokkal veszélyesebb harcieszköznek kiküszöbölésére. Hogy ez sikerül-e, még kérdéses. Egyelőre csak a harc kiszélesedését és kiélesedését regisztrálhatjuk, amely, mint láttuk, nemcsak a helyszínen, hanem a hajóépítő műhelyekben és kutató-laboratóriumokban is lázasan folyik és úgy az egyik, mint a másik irányban igen súlyos veszteségeket helyez kilátásba. Minden békehit ellenére messze vagyunk még attól, hogy ez a harc, amely ma már eléggé egyenlő erővel folyik, valamelyik fél győzelméhez vihesen. Mint kezdetben is látható volt, a harc vonal az *arcvonalról* áttevődött a hajóépítő műhelyekbe és laboratóriumokba, ezeken keresztül pedig a szorosabb értelemben vett gazdasági, ezen át társadalmi-politikai területre és a főkérdés mindinkább:

Ki bírja tovább?

Ami a gazdasági tartalékokat illeti, a nyugati hatalmak ezen a téren mind nagyobb fölényben vannak, tartalékaik ugyyszólván kimeríthetetlenek. Ezt Németország csak az oroszországi segítség intenzívebb megszervezésével ellensúlyozhatja és ebből a célból már igen tevékeny tárgyalások és készülődések vannak folyamatban. Mint a harc többi szakaszain is a nyugati hatalmak ezen a vonalon is ellencsapással igyekeznek Németország megsegítését akadályozni. Ilyennek tekinthető az az aktív szerep, amit Anglia és Franciaország Finnország harcbevételében játszanak és a finn ellenállás további felfűtésében és megsegítésében tovább is játszani fognak, ami által nyilván azt akarják elérni, hogy az orosz erőforrások (katonaiak és gazdaságiak) ebben a „külön háborúban“ köttessenek le. Hasonló célokat követ — sokkal nagyobb arányokban — az angol-francia diplomácia dunai-balkáni, olaszországi és közelkeleti tevékenységével, amely egy olasz-szovjet, vagy egy török-szovjet különháború körvonalait engedni sejtetni, amikor Weygand tábornok terveiről: a kaukázusi szovjetpetróleumtelepek bombázásáról és a török-arab hadseregek fel-

vonulatásáról olvasunk sűrűn ismétlődő híreket. Mindezek régi álmok, annyival is inkább, mert ahogy Szovjetországnak nem érdeke, hogy nagyobb háborúba hagyja magát provokáltatni, éppenugy nem érdeke ez Olaszországnak sem, még kevésbé a kisebb közeli államoknak és — legalább egyelőre — a nyugati hatalmaknak sem, hogy Németország hadiereje mellé még egy olyan hatalom erejét állítsák hadba maguk ellen, mint a szovjetkolosszus. Eléggé illusztrálja ezt az a mód, ahogyan Anglia és Franciaország az általuk háborúba biztatott kis Finnországot segíti. Sajtójuk teljes világapparátussal hirdeti a finn hadsereg hősiességét, fűnek-fának a segítségét kérik a finnek részére, miáltal a finneket is további harcra buzdítják. A *Times* sajnálkozását fejezi ki afelett, hogy Anglia és Franciaország nem küldhet hathatós katonai segítséget és a legtöbb, amit lehetségesnek tart, az, hogy: „...van a mi arzenáljainkban sok olyan, a múlt háborúból megmaradt ágyunk és gépfegyverünk, amelyeket a nyugati harcra nem használhatunk, de a finn harctéren bizonyára még használhatók lesznek.“

Az angol-francia fölény kétségtelen, de épp olyan tagadhatatlan, hogy a háború igen nagy nehézségeket okoz a hadviselő nyugati államokban is. Ezt jelzik elsősorban azok a szigorú takarékosági rendszabályok, amelyeket Angliában különösen a hus és vajfogyasztás racionalizálásával, Franciaországban pedig a nagy árdrágulás leküzdésére fogatosítanak. Ugyancsak erre jellemző Paul Reynaud francia pénzügyminiszter legujabb beszéde, amelyben többek között ilyen részleteket olvashatunk: „Önök bizonyára azt kérdik: csak nem akarjuk (az élelmiszer megszorításokkal) Németországot utánozni? Csak nem akarjuk Németország legyőzésére nálunk is ugyanazt bevezetni, aminek leküzdésére harcra-indultunk? Vajjon szabad-e feladnunk háborúnk erkölcsi igazolását azért, hogy a háborút magát folytathassuk? Hol a különbség köztünk és Németország között? A különbség azonban abban a gyakran elfelejtett kis tényben van, hogy nálunk van szabadon választott parlament, amely a szabad nép nevében a szükségessé vált politikát helybenhagyja. Lehetséges, hogy ez a háború, amely benuulás-félével kezdődött, általános tűzvészszel fog végződni. Megtörténhetik, hogy a legfelebbebb napokban szabadság-eszményünk csak sziveinkben élhet majd tovább.“ „Franciaország — fejezte be Reynaud beszédét — sok nehéz órát megélt már, de soha ilyen komoly órákat, mint a maiak“. A beszéd sok kitételének persze súlyos politikai értelme is van, amelyeket azok, akiket illet, bizonyára meg fognak érteni, de a pénzügyminiszter beszéde egészében mégis a gazdasági nehézségek jele.

A francia és angol kormányok nem egyeztek meg Oroszországgal. Ebben sokan, Angliában és Franciaországban nemcsak a mai nehézségek okát látják, hanem a háború okát is, hiszen nyilvánvaló, hogy ha az angol-francia-szovjet katonai összeállítás létrejön, a mai háborúra sem kerül sor. A munkanélküliség növekedése e háborúban különösen a semleges államok területén — jellegzetes és abban leli magyarázatát, hogy míg egyrészt a kíméletlen gazdasági és blokád-háború, valamint a bevezetett takarékosági rendszabályok igen nagy mértékben lecsökkentették a fogyasztást, különösen a tömegek fogyasztását s valósággal megbénították a nemzetközi kereskedelmet, addig a háborús eszközök fogyasztásában és termelésében, a passzív háború következtében nem állott be emelkedés, sőt pangás jelentkezik.

A finn-országi viszály.

amely, mint a spanyol-kérdés két táborra szakította a világ közvéleményét, azzal a különbséggel, hogy míg a spanyol kérdésben az egyik oldal Léon Blum helyeslése mellett a támadókkal szemben való be nem avatkozást hirdette és a másik oldal a népi köztársaság megmentését követelte, most fordítva: az egyik a szovjet beavatkozása elleni támadást szervezi, míg a másik a finn „demokrata népi kormány” elismerését és a be nem avatkozást követeli. Nem célunk e vitában egyik vagy másik fél pártjára állni áthidaló kísérletet tenni, hanem csak regisztráljuk az ellenfelek álláspontját.

— Agresszió. Egy védtelen kis népet orvul megtámadott egy erős-zakos nagyhatalom! — halljuk az egyik oldalon. — A finn kormány minden jogos követelést teljesített, ma is békét ajánl, de a szovjetimperializmus Finnország leigázását tűzte ki céljául.

— Agresszióról szó sincs — felelik a másik oldalról, — hanem arról van szó, hogy Finnországban évek óta idegen nagyhatalmak intrikálnak, betonoznak, építenek, fegyverkeznek, hogy adott pillanatban innen kiindulva szárazföldi, légi és repülőúton támadhassák Leningrádot és Moszkvát. A szovjetkormány csak az a követelése volt, hogy megszállhassa azokat a pontokat, amelyekről ágyuzni lehet Leningrádot vagy amelyek ellene irányuló légi és tengeri támpontul szolgálhatnak. Nem agresszió ez — mondják, — hanem védekezés...

— Finnország függetlensége van veszélyben! — kiáltják amazok, — sőt, minden kis állam függetlenségéről van szó, hiszen ha így megy, akkor holnap...

— Finnország függetlenségét — felelik erre — a szovjetek nem bántják, hiszen 1. Finnország mindmáig is csak bizonyos nagyhatalmak nyulványa és 2. a szovjetek máris támogatnak egy finn népi kormányt, amelyet erőszakkal távolítottak el annakidején és amely akár, mint demokratikus népkormány, akár, mint a szovjetszövetség tagja, megtarthatja teljes függetlenségét...

— De ez a kormány a nép által megválasztott parlamenti kormány! — hozzák fel az előbbi véleménnyel szemben. — A Kuusinen-kormány pedig kívülről alakított emigráns-kormány.

— Szó sincs róla! — felelik a másik táborból. — A finn népnek nem volt szabad választása 1919 óta, amikor ugyanez a Kuusinen forradalmi kormánya vezette, amely kormányt ugyanez a Mannerheim tábornok német csapatok segítségével űzte el. Amikor pedig a finn nép kissé felféledt és kezdte elfelejteni azt a mintegy 10.000 halottját, amelyeket Mannerheim tábornok áldozataiként temetett el, ismét 27 kommunista képviselőt küldött a parlamentbe. Ezeket azután Mannerheim lappo szervezetei erőszakkal távolították el, de jó részük éppen ott van a Kuusinen kormányban, tehát...

— Finnországnak mégis demokratikus kormánya van, mert a többség dönt. Az a 27 nem számít és az se, hogy valamikor 10.000 halott volt. A finn paraszt nem akarja a szovjetet, minden csepp vérével védi mostani államát, a finn munkás lelkesen dolgozik a Mannerheim-vonal megépítésén, szervezetei felhívásban kérik a világ segítségét a szovjet-erőszak ellen, elismert vezetőjük éppen Tanner...

— Lári-fári! — kiáltja a másik. — A finn alkotmány már kezdetében nem volt demokratikus, mert a munkásság és a szegény parasztság jó része ki van zárva a közéletből... Ami pedig a finn parasztot és munkást illeti, amely lelkesen harcol Mannerheim tábornok vezetése alatt és a Tanner vezetése alatt álló szakszervezeteket, ezt hagyjuk, ezekről addig nincs mit beszélni, amíg Finnországban ostromállapot van, hiszen a kis szociáldemokrata munkásság is csak úgy lélegzik, hogy vezetői annak idején elismerték a lappo puccsjogát...

— A világ közvéleménye a finnek oldalán van — kiáltja az első — és a Népszövetségben mégis csak győzött a jog és méltányosság. Végre a Népszövetség is megmutatta, oly sok hánytorgás után, hogy megvédi a kis államokat a támadóval szemben. Anglia, Franciaország, Amerika, az összes demokratikus államok hivatalos és társadalmi segítséget küldenek...

Sokan érzelmi alapon tárgyalják az ügyet: — Milyen szimpátikus, békés nép a finnek! Sportolók, iskolázók, vendégszeretők, jó gazdák.. Ez mind igaz, — értenek egyet amazok. — De az oroszok sem éppen vadak.. Az analfabetizmust likvidálták, iparosítanak, építenek, sportolnak.

— Nem hisszük — tamáskodik az előbbi és idézi a svájci Weltwoche tudósításait, amelyek szerint a vörös katonák még oly primitívek, hogy éjjel tábortüzeket gyujtanak, kitéve magukat minden támadásnak, a foglyok pedig többnyire lefagyott lábakkal érkeznek Helsinkibe...

— A tábortüzeket azért gyujtják, — érvelnek amazok, — mert biztosak a dolgukban, a lefagyott lábakat illetőleg pedig: Finnországban szörnyű nagy a hideg ilyenkor...

Az eltérések persze nemcsak a véleményekben, hanem a tények megállapításában is megnyilvánulnak. Ezért, aki csak a tényekkel számol, jobban teszi, ha a hivatalos jelentések mindkétoldali regisztrálására törekszik és bevárja a végét. (B. Z.)

HELYREIGAZÍTÁS

Lapunk decemberi számában az 1077 oldal felülről számított 9. sorában az „Igy pl. egy-két csatahajóból álló flotta“ kezdetű mondat helyesen a következőképp hangzik: Igy pl. egy két csatahajóból, öt cirkálóból és tizenkét torpedórombolóból álló flotta, stb.

Ugyancsak előző számunk 1026. oldalán Szentmiklóssy Lajos cikkének harmadik bekezdésében az „Ugyanaz a rokonsági terminológia stb.“ kezdetű, valamint a következő mondat helyesen: Ugyanaz a rokonsági terminológia összefér úgy apai, mint anyai ágon számított rokonsági viszonyokkal. Az apaági család rokonsági terminológiája kialakulhat már, stb. — Az 1027. o. második bekezdésében a „Következőleg a férj és feleség stb.“ kezdetű s a következő mondat pedig helyesen: Következőleg a férj és a feleség minden házaspárnál, különböző nemzetségből származik, a nemzetségi rend mellett s így maga a horda vagy falunépség is különböző nemzetségek tagjaiból tevődik össze. Lehetséges ugyan emellett is, hogy legalább a társadalom tagjainak a többsége ugyanabból a nemzetségből kerül ki, stb. — Az előző számunk 1026. valamint jelen szám 19. oldalán irt Zichy Géza gróf helyesen Zichy István gróf.